26/04/2019

Επιτάφιος: “Μπορεί ν’ ακουμπήσει ο κάθε πονεμένος, ο κάθε απογοητευμένος, ο κάθε αμαρτωλός”

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Όλοι μας έχουμε ανάγκη να μας αγαπούν και να μας το δείχνουν, με λόγια και έργα, γιατί από αγάπη δημιουργηθήκαμε και με την αγάπη συντηρούμαστε στη ζωή. Νιώθοντας την αγάπη, μπορούμε να τολμούμε τα δύσκολα, να συνεχίζουμε την πορεία, ν’ αντέχουμε στις δοκιμασίες.

Αν η ανθρώπινη αγάπη έχει τόση δύναμη, ακόμη πιο πολλή έχει η αγάπη του Θεού μας. Γιατί ο δικός μας Θεός, ο Θεός των Πατέρων μας, μας αγαπά παράφορα και χωρίς όρια. Το απέδειξε με το να μοιραστεί μαζί μας την ανθρώπινη ζωή, τον

πόνο, το θάνατο. Κι ακόμα: «την κόλαση ως κατάσταση ύπαρξης, τη στέρηση δηλαδή και την απώλεια του Θεού από την οποία ο άνθρωπος πεθαίνει. Αυτό φανερώνει εκείνη η κραυγή του Χριστού πάνω στο σταυρό «Θεέ μου, Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;» (Ματθ.27,46) –αυτή την εμπειρία όχι μόνο τού να εγκαταλείπεσαι από το Θεό αλλά και να στερείσαι το Θεό. Και η προθυμία του Θεού να μοιραστεί τη δική μας απώλεια του Θεού, σημαίνει κάθοδο μαζί μας στον Άδη» (Μητρ. AntonyBloom) [1].

Ο Επιτάφιος, στον οποίο προσερχόμαστε για να προσκυνήσουμε ευλαβικά κάθε Μεγάλη Παρασκευή, μας δείχνει το μοίρασμα της ζωής και του θανάτου μας από το Θεάνθρωπο. Εδώ μπορεί ν’ ακουμπήσει ο κάθε πονεμένος, ο κάθε απογοητευμένος, ο κάθε αμαρτωλός, βέβαιος ότι δεν είναι μόνος.

Η αγάπη του Χριστού για τον κάθε ένα, που τον οδήγησε μέχρι το θάνατο, είναι η μόνη ασφάλεια και βεβαιότητα που μπορεί να κάνει:
• τον αμαρτωλό να μετανοήσει
• τον απογοητευμένο να ελπίζει
• τον αγχωμένο να ηρεμήσει
• το λυπημένο να χαρεί
• τον πονεμένο ν’ αντέξει
• το θλιμμένο ν’ αναπαυτεί

Όμως, όσο πραγματικά και αληθινά να είναι τα πιο πάνω, αν δεν βιωθεί στην καρδιά δυναμικά η αγάπη του Θεού, θ’ ακούγονται ως «λόγια χωρίς αντίκρισμα». Μια αγάπη όμως που έρχεται στην ταπεινή και συντετριμμένη καρδία κι όχι στη σκληρή και εγωκεντρική.

Στη σύγχυση των προβλημάτων, στην ακαταστασία του μέσα και γύρω μας κόσμου, στον όποιο πόνο και στην όποια απογοήτευση, ας είναι η προσέλευση, το άγγιγμα και η προσκύνηση του Επιταφίου, η έκφραση της επιθυμίας μας να γευτούμε πιο πολύ τη Θεϊκή αγάπη και ν’ ανταποκριθούμε στο κάλεσμά της.

«Κύριε Ιησού Χριστέ, εσταυρωμένη αγάπη, η μέχρι Άδου καταβαίνουσα, έλα στη συγχισμένη μας ζωή, στο μέσα μας σκοτάδι, στη σκληρή καρδιά μας, και άρπαξέ μας οδηγώντας μας στο Φως Σου,για να νιώσουμε την αγάπη Σου˙ και να σε αγαπήσουμε˙ κι αγαπώντας Σε ν’ αγαπήσουμε τα παιδιά Σου και αδέλφια μας, τους «εγγύς και τους μακράν», εκφράζοντάς τους, όπως εσύ σε μας, τη συμπόρευση, το μοίρασμα, τη θυσία. Αμήν!».

1. Μικρό Συναξάρι, εκδ. Εν πλω, 2010, σελ. 85.